

ת"פ 44729/03/13 - מדינת ישראל נגד אליהו באבאני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 44729-03-13 מדינת ישראל נ' באבאני ואח'
בפני כב' השופט עידו דרואן

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אסולין

נגד

אליהו באבאני
ע"י ב"כ עו"ד הבר

הנאשם

הכרעת דין

בכתב האישום שהוגש בחודש מארס 2013 הואשם הנאשם בעבירה שעניינה תקיפה הגורמת חבלה ממש, על פי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, שעניינה אירוע מיום 12.11.12.

כבר עתה יצוין שיחד עם הנאשם הואשמו גם ה"ה יהודה כהן וגיא הברי, אך בחודש יוני 2013 וטרם התשובה לאישום הודיעה המאשימה על תיקון כתב האישום ושני אלו נמחקו ממנו.

המיוחס לנאשם בכתב האישום:

1. ביום 12.11.12 בשעה 17:36, ברחוב סלמה 2 בת"א, לאחר קטטה רבת משתתפים בין הנאשם ועובדי חנותו ובין המתלוננת גב' מ' (מ') ק' ועובדי חנותה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהיכה מכת אגרוף בפניה, משך אותה לרצפה וגרר אותה בשערותיה, בעוד הנוכחים במקום מנסים לשחרר את אחיזתו בשערותיה ללא הצלחה. הנאשם עשה כן עד אשר שערותיה נתלשו מקרקפתה.

2. כתוצאה מן האירוע פונתה המתלוננת באמבולנס לבית החולים, שם טופלה. למתלוננת נגרמו שפשופים במרפקים ובברכיים, סימן כחול בסנטר, סימנים אדומים על הצוואר ו"מכה יבשה" בישבן. קווצת שיער גדולה נתלשה מקרקפתה באופן שגרם לדימום ולקרחת בצד הראש. במהלך האירוע, מרוב פחד, סבלה המתלוננת מבריחת שתן.

תמצית טענות הצדדים:

1. הנאשם כפר במיוחס לו וטען כי הוא זה שהותקף על ידי המשתתפים בקטטה ולאורך האירוע כולו הוכה קשות

ונגרמו לו חבלות של ממש.

2. הנאשם העלה טענת הגנה מן הצדק, שעניינה אכיפה בדרנית, המבוססת על שני טעמים: האחד, ביטול כתב האישום בת"פ 44610-03-13 (נ/2) שהוגש כנגד מעורבים אחרים בקטטה (המתלוננת, בני משפחתה ועובדי החנות שבבעלותה); השני, מחיקת שני נאשמים מכתב האישום בתיק דנן (ת"פ 44729-03-13) שהיו מואשמים עמו באותו כתב אישום, והשארית כנאשם יחיד תוך תיקון כתב האישום לעבירה חמורה יותר.
3. המאשימה מצדה טענה כי אין מדובר באכיפה בדרנית. בנוגע למשתתפים האחרים בקטטה, טענה המאשימה כי מדובר בשני אירועים נפרדים - קטטה רבת משתתפים ולאחריה, בנפרד, תקיפת המתלוננת על ידי הנאשם. כתב האישום שבוטל עניינו הקטטה, ואילו האירוע נשוא כתב האישום דנן הוא התקיפה. מכיוון שמדובר באירועים נפרדים, ההתייחסות אליהם שונה והיא אינה בגדר אכיפה בדרנית.
4. עוד הוסיפה המאשימה וטענה כי תקיפת הנאשם את המתלוננת הייתה עליית מדרגה ממשית ברמת האלימות שאפיינה את הקטטה שקדמה לה. לטענת המאשימה, עליית מדרגה זו, כמו גם תוצאות התקיפה והעיתוי שלה, מפרידות אותה מהקטטה ויוצרות למעשה שני אירועים נפרדים (הקטטה והתקיפה).
5. לטענת המאשימה, לאור תוצאות האירוע, חריגות האלימות שהפגין בו הנאשם ועיתוי התקיפה לאחר הקטטה מדובר בשני אירועים נפרדים ועל כן ביצעה אבחנה ראויה ומותרת בין השניים והתייחסה באופן שונה. כמו כן, הנאשם הגיש קובלנה פרטית נגד המתלוננת וזו מתבררת בימים אלה בבית המשפט, ולכן טענת האכיפה הדרנית אינה עומדת עוד.
6. הנאשם, לעומת זאת, מבקש לראות את אירוע התקיפה כחלק בלתי נפרד לקטטה וכהמשך ישיר לה. לטענתו, הוא עצמו הותקף והוכה ולשיטתו כל האירוע התרחש כאשר היה שרוע על הכביש.

עובדות שאינן במחלוקת, או שמוכרעות בראיות אובייקטיביות ברורות וחד-משמעיות:

1. הנאשם והמתלוננת מחזיקים בבעלותם בחנויות סמוכות וקיים מתח ביניהם. המתלוננת, הנאשם ויתר העדים העידו על כך שקיים סכסוך בין הנאשם למתלוננת ונקודה זו אינה נתונה במחלוקת.
2. אין מחלוקת, כי באותו יום חנה רכבו של בעלה של המתלוננת מול חנותו של הנאשם, ובתגובה החנה הנאשם מלגזה מול חנותה של המתלוננת. אירוע זה היווה זרז לשרשרת אירועים שסופה קטטה רבת משתתפים שפרצה בשעות הערב המוקדמות, ובה היו מעורבים מן הצד האחד הנאשם ועובדי החנות שבבעלותו, ומן הצד האחר המתלוננת, משפחתה ועובדי החנות שבבעלותה.
3. כתוצאה מן הקטטה ומתקיפת הנאשם נחבלה המתלוננת ופונתה לבי"ח (ת/13). הצילומים שהוגשו (ת/17, וכן בת/18) מתעדים את החבלות והנזקים שתוארו בכתב האישום, וכן את חולצתה הוורודה של המתלוננת כשהיא מוכתמת ומלוכלכת.
4. הנאשם נחבל אף הוא כתוצאה מהקטטה, ועל כך יעידו מוצגים נ/1, נ/3, בהם נראות חבלות בראשו ובעינו השמאלית; דו"ח הפעולה (ת/12) בו נכתב כי הוא נראה פצוע ומדמם; וכן הודעתו ת/28 בה רושם ההודעה

הבחין כי לנאשם סימן כחול מתחת לעין שמאל ושריטות בצד העין ובראש.

הנפשות הפועלות:

1. "מחנה המתלוננת":

- א. המתלוננת גב' מ' (מ') ק' (ע"ת/4, הודעותיה ת/4-6) ;
- ב. מר א' ק', בעלה של המתלוננת (ע"ת/5, הודעתו ת/7);
- ג. גב' ל' מ' (ק'), בתם של המתלוננת ובעלה (ע"ת/7, הודעותיה ת/9-10);
- ד. מר ר' ק', בנם של המתלוננת ובעלה (ע"ת/6, הודעתו ת/11);
- ה. מר כ' ק', עובד בעסק של המתלוננת ומשפחתה (ע"ת/3, הודעתו ת/3);
- ו. מר א' מ', עובד בעסק של המתלוננת ומשפחתה (ע"ת/8, הודעתו ת/29);
- ז. מר א' מ', עובד בעסק של המתלוננת ומשפחתה (ע"ת/2, הודעתו ת/8);
- ח. גב' א' א', שוטרת ותיקה, ידידתה של מ', שהזדמנה למקום ונכחה בעת האירוע (ע"ת/2, הודעתה ת/1, מזכר ת/2);

2. "מחנה הנאשם":

- א. הנאשם (ע"ה/1, הודעותיו ת/28-29);
- ב. מר יהודה כהן, עובד בעסקו של הנאשם (ע"ה/4, הודעותיו נ/7-8);
- ג. מר מיכאל קטנוב, עובד בעסקו של הנאשם (ע"ה/2, הודעתו נ/5);
- ד. מר שלמה כהן, עובד בעסקו של הנאשם (ע"ה/3, הודעתו נ/6);

תיעוד המצלמות - ת/18:

1. אומר, ואשוב ואומר, כי בהערכת עדויות העדים נקטתי זהירות כפולה ומכופלת: מדובר בצדדים בעלי עניין הניצים ביניהם מזה זמן רב ובאירוע מסעיר שהתרחש במהירות. עובדה ממוזלת היא שחלקים נכבדים מהאירוע תועדו במצלמות אבטחה, וסרטונים שהופקו מצידוד הצילום נתפס ונשמר על-ידי המשטרה.
2. תחילתו וסופו של האירוע היו על המדרכה, והם מתועדים היטב במצלמות האבטחה. בזמן מסוים מצויים המתקוטטים על הכביש, כשהם מוסתרים מעדשות המצלמות, בשל שני כלי רכב חונים - טנדר ורכב מסחרי,

שניהם לבנים.

3. משקל מכריע יינתן אפוא למתועד בסרטוני האבטחה, שלא רק שמתעד חלקים נכבדים מהאירוע, אלא גם מאפשר לבסס מסקנות גם לגבי החלקים הסמויים מעדשות המצלמות. ככל שתתגלה סתירה בין עדות או פלג-עדות לבין הנראה בסרטונים, יועדף האחרון ללא היסוס.

4. צפייה זהירה ודקדקנית בסרטוני האבטחה מאפשרת מענה לאלו:

א. שאלה עובדתית: האם מדובר באירוע אחד של תקיפות הדדיות, או בשני אירועים נבדלים - קטטה שהסתיימה, ואז תקיפת הנאשם את המתלוננת?

ב. השאלה המשפטית הנגזרת: האם העמדתו לדין של הנאשם לבדו מוצדקת, או שיש בה אפליה פסולה?

5. קיימות 2 זוויות צילום המתעדות את האירוע - מצלמה 7 ומצלמה 14. להלן אפרט את הנראה בהם, על פי זמנים הכתובים בכל אחת מהמצלמות, ופירוט זה יהיה בגדר קביעת ממצאים עובדתיים:

א. מצלמה 7 היא המצלמה אליה התייחסו בעדותם מרבית עדי המאשימה. תרומתה של מצלמה זו היא בזווית המאפשרת לראות את השטח שבין הטנדר הלבן לבין הרכב המסחרי הלבן שחנה מאחוריו. ניתן לראות חלק מהמדרכה וחלק מהכביש שבצד שתי המכוניות החונות.

ב. מצלמה 14 משלימה את התמונה מזווית אחרת, וממנה ניתן לראות את המדרכה שלאורך הטנדר וכן את המתרחש מלפני הטנדר. לא ניתן לראות את השטח שמאחורי הטנדר (לרבות הרכב המסחרי שאינו נראה כלל).

6. התיאור שלהלן ישלב בין שתי זוויות הראייה, על מנת שתתקבל תמונה שלמה ובהירה ככל שניתן על השתלשלות העניינים (קיים הפרש של כשתי דקות בין הזמנים המופיעים בסרטונים, שאינו מפריע לקביעת סדר האירועים).

7. המוקד הראשון של הקטטה - על המדרכה:

א. הנאשם ויהודה (בחולצה לבנה) עומדים על המדרכה ומשוחחים, כשאז מגיעה ל' ועוברת-נדחפת ביניהם בדרכה. הנאשם מרים את ברכו ("בִּרְכָּיה") ומכשיל במכוון את ל' שמועדת (מצלמה 14, שעה 17:38:19);

ב. ל' מתייצבת, שבה לאחור וסוטרת לנאשם (מצלמה 14, 17:38:29). בזמן זה כ' כבר הולך ומתקרב למקום עומדם של הלה, לאחר שהבחין במתרחש (מצלמה 7, 17:36:20);

ג. הנאשם תוקף את ל' מיד לאחר שהיא סוטרת לו, מושך אותה לכיוון הכביש ומפיל אותה ארצה ברווח שבין הטנדר הלבן למכונית המסחרית הלבנה. בזמן זה מגיעה המתלוננת לכיוונם של ל' והנאשם (מצלמה 7, 17:36:21; מצלמה 14, 17:38:30).

ד. כ' תוקף מיד את הנאשם ומצליח למשוך אותו מל', כפי שהעיד. באותו זמן יהודה מרים ידו על כ', בניגוד לדבריו כביכול הרחיק את הנאשם (מצלמה 7, 17:36:23; מצלמה 14, 17:38:31).

ה. המתלוננת רצה למקום לאחר שהנאשם הורחק מל' על ידי כ'. המתלוננת אוזנת ביהודה ומרחיקה אותו בדחיפה, כפי שמסרה בעדותה, ונראה שהיא מנסה להגיע לנאשם. בזמן זה ל' נמצאת על הכביש, כ' עומד והנאשם כבר הורחק ואינו תוקף עוד את ל' (מצלמה 7, 17:36:24; מצלמה 14, 17:38:33).

ו. על-אף של' כבר פטורה מאיום הנאשם, לא מסתיים האירוע: המתלוננת מנסה להגיע לנאשם, וכ' מכה את יהודה - לדבריו, כדי למנוע ממנו לתקוף את ל', שקמה מהארץ. בו-בזמן מגיעים א', א' וא' (מצלמה 7, 17:36:25).

ז. הכל - למעט א' - מעורבים בקטטה, כשניתן להבחין במגעים אלימים בין כ' לבין יהודה ובין המתלוננת לבין הנאשם. אנשים נוספים מצטרפים לקטטה, ביניהם א', ואילו ל' הולכת על המדרכה לכיוון המתלוננת (מצלמה 7, 17:36:30; מצלמה 14, 17:38:36).

ח. המתלוננת מתכופפת או מכופפת, כשהנאשם נמצא לידה, כנראה שרוע על הארץ, מסביבם אנשים וביניהם ל' שאינה מעורבת בקטטה, והמתקוטטים נעים כגוש אחד לכיוון הכביש, לפני הטנדר הלבן, בין מכוניות חונות. בשלב זה ניתן יהודה מהקטטה ונעמד על המדרכה (מצלמה 14, 17:38:41).

8. המוקד השני של הקטטה - על הכביש, מאחורי הטנדר הלבן:

א. א' עובר בין הטנדר לרכב המסחרי ועוקף את הטנדר לכיוון מוקד הקטטה השני שהתרחש ליד הטנדר הלבן, על הכביש, ואז רצה ל' לכיוון החנות (מצלמה 7, 17:36:41; מצלמה 14, 17:38:52).

ב. חלק זה של הקטטה נסתר ממצלמה 14, ומצלמה 7 קולטת חלקית את האירוע - נראית קטטה של דבוקת אנשים, ביניהם הנאשם והמתלוננת (ללא ל' ויהודה), אך לא ניתן לקבוע מה עושה כל מתקוטט. עם-זאת, ניתן לראות בבירור שכל' בועט במישהו השרוע על הכביש (מצלמה 7, 17:36:47). לנוכח זאת, ומצירוף העדויות, אני קובע שכל' תקף את הנאשם שהיה שרוע על הכביש.

9. המוקד השלישי של הקטטה - על הכביש, מאחורי הרכב המסחרי הלבן:

א. שעה 17:36:55 (מצלמה 7) - מוקד הקטטה עובר כעת אל מאחורי הרכב המסחרי הלבן, עדיין על הכביש, וכעת נסתר המתרחש כליל גם ממצלמה 7 (17:36:55).

ב. א' נראה חוזר לכיוון הקטטה, לדבריו כששמע את המתלוננת זועקת לעזרה (מצלמה 7, 17:36:54).

ג. יהודה ניגש לאזור הקטטה, ל' חוזרת בריצה מהחנות לאזור הקטטה ושובה בריצה לחנות, ור' יוצא מאזור הקטטה ורץ לחנות כשא' רצה אחריו (מצלמה 7, 17:37:00; מצלמה 14, 17:39:07).

ד. המתלוננת מתקדמת בין המכוניות החונות מהכביש למדרכה, נתמכת באישה נוספת שלא היתה מעורבת בקטטה ולא זומנה לעדות, ויוצאת מזירת האירוע (מצלמה 7, 17:37:35; מצלמה 14, 17:39:34).

ה. הנאשם עומד עם שניים או שלושה אנשים נוספים, והם מדברים ביניהם. לאחר מכן נתמך הנאשם באחר ועולה מהכביש למדרכה (מצלמה 14, 17:39:45). האירוע הסתיים.

10. התייעוד המצולם בשתי המצלמות מעלה חד משמעית, כי מדובר באירוע אחד מתמשך, בו הניצים - כדרך של קטטות - נעו כדבוקה אחת לכאן ולכאן, ללא הפוגה באלימות ההדדית. על סמך הנראה בבירור במצלמות, ועל סמך העדויות שיפורטו להלן, אני קובע כי תקיפתה של המתלוננת המתוארת בכתב האישום הייתה המשך ישיר לקטטה שהחלה על המדרכה ונמשכה לכיוון הכביש, ומדובר באירוע אחד.

11. על פי העדויות, התקיפה הנטענת התרחשה במוקד השלישי של הקטטה - מאחורי הרכב המסחרי הלבן, על הכביש. בפרק הזמן הקצרצר שבו ארעה התקיפה הנטענת, שבמהלכו היו הנאשם (לדברי כל העדים) והמתלוננת (לדברי עדי המאשימה) שרועים על הכביש, נסתר עיקר ההתרחשות מעדשות המצלמות, בקרבתו מאחורי רכב גדול שחנה שם.

מה התרחש במוקד השלישי של הקטטה, באזור הנסתר מעדשות המצלמות?

1. להלן תיסקרנה העדויות המתייחסות להתרחשות במוקד השלישי של הקטטה.
2. **המתלוננת**, בהודעותיה ובעדותה, מסרה שהנאשם משך אותה על הכביש וגרר אותה בשערותיה אל מאחורי הרכב שחנה. המתלוננת הייתה שרועה על הכביש על הבטן עם הפנים פונות לכיוון מטה, כשהנאשם לופת את צווארה ברגליו ב"אחיזת מספריים", תופס בשערותיה ומושך לה את הקרקפת. המתלוננת הרגישה שבועטים בה בצדדים. מרוב כאב ברח לה השתן. היא צעקה לבעלה לעזרה, והיו אנשים שניסו לשחרר אותה, אך ללא הועיל.
3. **א'**, בהודעתו ובעדותו, טען כי לא תקף את הנאשם אלא פעל להגנת המתלוננת - הוא שמע את המתלוננת צועקת "הצילו" וראה אותה על הרצפה, הנאשם חבק אותה בין רגליו ומשך את שערותיה. על מנת לשחרר את אחיזתו של הנאשם הוא אחז באיבר מינו של הנאשם והכה בו באגרופיו. הוא מתאר כי לנאשם היה "רצח בעיניים".
4. **ל'**, בהודעותיה ובעדותה, תיארה כיצד הצטרפה המתלוננת לתגרה (כדי להדוף מל' את הנאשם, לדברי ל') כשלפתע תפס הנאשם את המתלוננת שהחלה לצרוח לעזרה. ל' נגשה לכיוונה עם אחרים וראתה את המתלוננת שרועה על הרצפה, הנאשם יושב לה על הראש ותופס אותה עם רגליו, תולש את שערותיה ומכה אותה באגרופו. ל' ואחרים ניסו לנתק בכוח את אחיזת הנאשם אך ללא הועיל - הוא ממש היה באמוק כזה - ול' רצה להזעיק משטרה.

5. **ר'**, בהודעתו ובעדותו, סיפר שראה דחיפות, ואת הנאשם מניף ידיים לכל עבר ונאבק עם כל מי שלידו. הוא ראה שהנאשם מכה את אמו המתלוננת, באגרוף ללסת, ועל כן דחף אותו לרצפה. הנאשם המשיך להשתולל והוא נתן לו בעיטה ברגליים. כשהנאשם היה על הרצפה, ראה אותו נאחז באמו בחולצתה, כי "רצה להיאחז במשהו", ואף היא נפלה על הרצפה. כך, כששניהם על הרצפה, משך הנאשם בשערותיה ושם את רגליו על ראשה כשהוא חונק אותה. אביו אחז באיבר המין של הנאשם והכה אותו כדי שישחרר את המתלוננת.
6. **כ'**, בהודעתו ובעדותו, מסר שראה את הנאשם גורר את המתלוננת על הכביש מאחורי רכב, מושך לה בשערות, וכולא אותה בין רגליו "עם מבט של רצח בעיניים". לאחר מכן, ראה את בעלה של המתלוננת מנסה למשוך את הנאשם מהמתלוננת, אך הנאשם לא הרפה ממנה. גם הוא ניסה להפריד בין הנאשם למתלוננת.
7. **א'**, בהודעתו ובעדותו, העיד שהנאשם תפס את המתלוננת בחוזקה בשערותיה ונפל אתה על הרצפה. הוא ניסה לשחרר את אחיזתו וכך גם אנשים נוספים, אך ללא הצלחה. הנאשם החזיק את המתלוננת כמה דקות עד שלבסוף שחרר אותה.
8. **א'**, בהודעתו ובעדותו, הסביר כי הגיע לאירוע בשלב מאוחר, כשהנאשם ישב על הרצפה וחנק את המתלוננת, משך אותה והיא צעקה. לדבריו, היו הרבה אנשים על הכביש והוא לא יודע לומר מי עשה מה.
9. **א'** היא העדה היחידה שטענה שאירוע התקיפה שבמחלוקת - תקיפת הנאשם את המתלוננת - ארע בזמן שלא תועד במצלמות האבטחה. בגרסתה שנמסרה בביטחון רב טענה א' שהקטטה הסתיימה ורק אז שב הנאשם ותקף את המתלוננת, כשעמדה על המדרכה ופנתה לא'. תיאור זה אינו מתיישב עם המתועד במצלמות ועם דברי העדים-כולם, ואקבע כבר עתה כי תיאורה של א' את השתלשלות האירוע אינו יכול לשמש בסיס לקביעת ממצאים. עם-זאת, תיאור התקיפה מתיישב עם יתר העדויות של עדי המאשימה: הנאשם תקף את המתלוננת באגרופו ואז נפל על הכביש בגלל שא' אחזה בו מאחור והמתלוננת התנגדה וניסתה להשתחרר ממנו. תוך כדי נפילתו הוא לפת את המתלוננת בשתי רגליו כשפניה לתוך גופו והחל למשוך בשערות ראשה. א' ואחרים ניסו לשחרר את אחיזתו של הנאשם במתלוננת, אך ללא הועיל, אף שא' וכ' בעטו בו. בסופו של דבר הנאשם הרפה מאחיזתו במתלוננת וקם על רגליו. ר' ניסה לתקוף את הנאשם, אך אחרים בלמו אותו.
10. **הנאשם**, בהודעותיו ובעדותו, שלל כליל כל תקיפה מצדו. לדבריו היה קורבן פסיבי לאלימות הפרועה של משפחת ק' ועובדיה, ששה אנשים או שמונה אנשים (מספר שצמח בעדותו ל"המונים"). הנאשם הכחיש שנגע במתלוננת, ותאר כיצד שכב על הכביש והאחרים בועטים בו ומכים אותו. הנאשם חש שאלמלא הצילו אותו עובדיו, היה מומת בידי תוקפיו.
11. **יהודה**, בהודעותיו ובעדותו, טען כי למעשה לא ראה את שהתרחש על הכביש, במוקד השלישי של הקטטה. יהודה תאר כיצד הנאשם הותקף על-ידי משפחת ק' ועובדיהם והופל.
12. **מיכאל** הבהיר בחקירתו הנגדית שהחל לראות את המתרחש כשהקטטה היתה כבר במוקד השלישי, על הכביש. בהודעתו ובעדותו מסר שראה את ההמון מכה את הנאשם שהיה שכוב על גבו, ולכן נכנס לקטטה ומשך משם את הנאשם. העד לא ראה כלל את המתלוננת בשלב זה, אבל ראה אדם שתפס את הנאשם עם מוט ברזל - שני נתונים שאינם מופיעים בדבריהם של יתר העדים ואינם עולים בקנה אחד עם התיעוד המצולם.

13. **שלמה**, בהודעתו ובעדותו, מסר בדומה, שלמעשה לא ראה את המתלוננת כלל והתרכז במשיכתו וחילוץו של הנאשם, שהיה שרוע על הכביש ואנשים בועטים בו.

14. ככלל, עדי המאשימה מסרו גרסאות קוהרנטיות, ברורות, המשתלבות זו בזו - אך ללא אותן כפילות ותאימות החשודות כסימני תיאום גרסאות. המאפיין את עדויות אלו הוא התיאור של האלימות ההדדית בין הניצים (תוך מתן הסבר מצדיק, לשיטת עדי המאשימה).

15. יתירה מזו: הן ר' והן א' תולים חלק ממעשיו של הנאשם בכך שניסה "להיאחז במשהו" - שהיה המתלוננת, לרוע מזלה - ולא מכבירים מילים על אלימות סוערת וחסרת פשר. בכך יש כדי לחזק את מהימנותם, שמצידה מקרינה על מהימנותם של יתר עדי המאשימה.

16. גרסתו של הנאשם מיתממת. הנאשם מכחיש שבכלל נגע במתלוננת, עניין המוכחש בעדויות המאשימה, אך יותר מכל - בתיעוד הנזקים שנגרמו למתלוננת. אלו תועדו כדבעי, מתיישבים לחלוטין עם גרסתה, ואינם תואמים לדברי הנאשם.

17. הנאשם אף נלכד בשקר ברור בעדותו בבית המשפט, שעה שהכחיש במפגיע שהכשיל את ל'. כאמור לעיל, צפייה בתיעוד המצולם אינה מותירה מקום לספיקות. מדובר בשקר מהותי, ברור וחד-משמעי, שהוכח כשקרי בראייה עצמאית ואף אובייקטיבית, שהמניע לו הוא המחלוקת עליה נסב המשפט ולא שום עילה אחרת. כיון שכך, יפה כוחו של שקר זה להוות ראייה עצמאית המחזקת ומסייעת לראיות המאשימה ([ע"פ 543/79 **נגר נ' מ.י.**, פ"ד לה(1) 113, 140-141; ע"פ 8002/99 **בכר נ' מ.י.**, פ"ד נו(1) 135, 142; ע"פ 161/72 **סרסור נ' מ.י.**, פ"ד לה(2) 203, 220; ע"פ 814/81 **אל-שבאב נ' מ.י.**, פ"ד לו(2) 826, 832; ע"פ 2014/94 **סאלח נ' מ.י.**, פ"ד נו(2) 624; דנ"פ 4342/97 **מ.י. נ' אל עביד**, פ"ד נא(1) 736, 802; ע"פ 557/06 **עאלק נ' מ.י.** (2007)).

18. לנוכח האמור לעיל, לא אדרש באופן פרטני לאופן עדותו של הנאשם, ודי אם אומר שנמצאה בעיני לוקה בהגזמות, בהפרזות, ובחידוש נתונים ותיאורים שלא נזכרו בהודעותיו.

19. עדי ההגנה לא יכלו לשפוך אור על לוז המחלוקת, ואינם תומכים בגרסת הנאשם - פרט לעובדה שאינה במחלוקת, כי הקטטה עוד נמשכה והנאשם הוכה במהלכה על-ידי "מחנה המתלוננת" (למעט המתלוננת).

20. לנוכח האמור, וגם בזכרי שמדובר בעדים מעוניינים ובאירוע שלווה בהתלהטות רוחות, אני מאמין לעדי המאשימה. לעומת זאת, אינני מאמין לנאשם כלל.

21. אני מאמץ אפוא, מעל לכל ספק, את גרסת המאשימה להתרחשות במוקד השלישי של הקטטה: הקטטה אמנם המשיכה את מהלכה הקודם, אך בשלב מסוים התמקד הנאשם במתלוננת ותקף אותה כמתואר על-ידה - תקיפה זו חרגה לחלוטין מכל ניסיון התגוננות, ונשאה מאפיינים ברורים של זעם ונקמנות משולחי-רסן. כל-זאת, כשהמתלוננת עצמה, אף שהיתה בין המתקוטטים, לא תקפה את הנאשם בשלב זה של המוקד השלישי.

22. מעשיו של הנאשם הם שגרמו לחבלותיה של המתלוננת, למעט - מחמת הספק - "המכה היבשה" בישבן, שאולי נגרמה מבעיטתו של אחר. יתר החבלות מתיישבות היטב עם גרסתה של המתלוננת.

טענת הגנה מן הצדק - האמנם אכיפה בדרנית?

1. כתב האישום כנגד המתלוננת, א', ל', ר' ו' (נ/2) הוגש ביום 17.3.13 בת"פ 44610-03-13, יחד עם כתב האישום המקורי בתיק דנן כנגד שלושת הנאשמים. לכל הנאשם מ"מחנה המתלוננת" יוחסה עבירת תגרה, ולל' גם תקיפה.
2. כ-3 חודשים לאחר מכן, בתאריך 23.6.13, חזרה המאשימה מכתב האישום נגד "מחנה המתלוננת" מטעמים שלא הובהרו דיים: באותו תיק לא נמסרה עילה, ואילו בתיק דנן נמסרה תשובה מבלבלת - אותו תיק נסגר, ושני הנאשמים הנוספים בתיק דנן נמחקו, "לאור החומר הראייתי בתיק" אך מטעם של "חוסר עניין לציבור" (ע' 1, בישיבה הראשונה בתיקנו). בסיכומיה לעניין זה התמקדה המאשימה בטענותיה שתקיפת המתלוננת היתה אירוע נפרד מהקטטה, ושעוצמת התקיפה ותוצאותיה מחריגות אותה מהמהלך הכללי של הקטטה (ע' 58).
3. לא ברור אפוא מדוע לא המשיכו ההליכים הפליליים נגד האחרים, ולו חלקם - לא יכולה להיות מחלוקת כי קיימות ראיות מצוינות לגבי חלקם (למצער), בכל הנוגע לתגרה^[1], לפני יצירתו של מצב נטען של הגנה על המתלוננת המותקפת. המאשימה לא טרחה לנמק ולהבהיר נקודה זו, כשעילת האבחנה לטעמה עלתה רק בסיכומיה - אף שהנאשם טען לאכיפה בדרנית מתחילתו של ההליך.
4. לא ניתן אפוא טעם ברור מדוע חולצו כל האחרים, פרט לנאשם, מההליכים הפליליים, ומדוע נהפכה הקערה על הנאשם כך שהאישום התמקד אך בו והוחמר, והמעשה הופרד עובדתית מהקטטה, בניגוד למתועד במצלמות.
5. אני מוצא אפוא שנפל פגם בהתנהלות המאשימה בתיק, אך לא מצאתי סימן כי מדובר בפגם ששורשו בזדון, הטיה, או רשלנות-רבתי. ודאי, שלא ניתנה העדפה ל"מחנה המתלוננת", שכן גם שני המתקוטטים הנוספים מ"מחנה הנאשם" נחלצו מדין פלילי.
6. לגוף העניין, הגם שדחיתי את טענת המאשימה לעניין מהלך הדברים וקבעתי כי מדובר באירוע אחד מתמשך, מקבל אני כי יש בסיס סביר לאבחנה בין כל האחרים לבין הנאשם: מבין כל המתקוטטים, היה זה הנאשם שללא כל סיבה נקט באלימות חריגה ועד-כדי תלישת שיערות בעוצמה ובאופן פראי, כשבולט בהתנהגותו יותר מכל אלמנט של זעם ונקמה, ללא כל בסיס לטענת הגנה עצמית נגד המתלוננת.
7. טענת "הגנה מן הצדק", מעוגנת בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982. ההלכה הפסוקה, שתחילת פיתוחה עוד לפני קביעתה של הגנה זו בחוק, גדרה את תחומיה של ההגנה לאותם מקרים שבהם "לא ניתן יהיה להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות" (ע"פ 4855/02 מ.י. נ' בורוביץ (2005)). בעניין בורוביץ הנ"ל פותח המבחן התלת-שלבי לבחינת ההגנה - זיהוי הפגמים שנפלו בהליך ועמידה על עוצמתו של הפגם, במנותק משאלת אשמתו או חפותו של הנאשם; אפילו נמצאו פגמים בהליך, יש לבחון אם יש בקיום ההליך הפלילי כדי לפגוע פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, תוך בחינת איזון הערכים המתנגשים. כאן מקומו של שקלול הלוקח בחשבון את חומרת העבירה, עוצמתן של ראיות, מידת הפגיעה ביכולת הנאשם להתגונן, מידת האשם - או קיומו של תום-לב - מצד הרשות, ועוד; אף אם אכן נפגעה תחושת הצדק וההגינות בצורה חריפה, יש לבחון אם ניתן לרפא את הפגמים באמצעים מתונים ויותר מידתיים, מאשר ביטול כתב האישום, כגון הקלה במידת העונש, אם

מורשע הנאשם סוף-דבר במשפטו, או ביטול חלקים מסוימים מכתב האישום;

8. לענין המקרה הטיפוסי של אפליה ואכיפה בררנית, נוטים בתי המשפט לדרגותיהם להכיר בקיומה של אכיפה בררנית המצדיקה אף ביטול כתב האישום, גם במקרים בהם לא מדובר בזדון או שרירותיות מכוונת מצד הרשות, אלא כשמדובר בפעולה הנגועה ברשלנות-רבתי או היעדר-סבירות (וראו ניתוח ואסמכתאות בהחלטה מיום 19.1.11 בת"פ 28229-08-10 מ.י. נ' מפעלי החסד בישראל - חסדי נעמי, פורסם במאגרים)
9. במקרה דנן, על-אף הפגם בפעולת הרשות, שקרוב לוודאי שמקורו לפחות בראשיתו בפגם בהערכתן של ראיות, לא מדובר כלל וכלל בזדון, הטיה או שרירותיות (כאמור לעיל), אך גם לא בהיעדר סבירות או רשלנות-רבתי.
10. לנוכח האמור לעיל, לא מצאתי כי פגם זה מצדיק ביטולו של כתב האישום.
11. עם-זאת, ודאי שהעובדות הרלוונטיות ישליכו על קביעת עונשו של הנאשם, ואף תהא להן השפעה מכרעת.

סוף דבר:

1. בשלב השלישי של הקטטה התמקד הנאשם במתלוננת ותקף אותה כמתואר על-ידה - תקיפה זו חרגה לחלוטין מכל ניסיון התגוננות, ונשאה מאפיינים ברורים של זעם ונקמנות משולחי-רסן. כל-זאת, כשהמתלוננת עצמה, אף שהיתה בין המתקוטטים, לא תקפה את הנאשם בשלב זה.
2. טענות ההגנה של הנאשם, עובדתיות ומשפטיות, נדחו.
3. אני מרשיע אפוא את הנאשם במיוחס לו - תקיפה חובלנית, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (למעט לענין "מכה יבשה" בישבן).

ניתנה היום, כ"ב באלול תשע"ה, 6 בספטמבר 2015, במעמד הצדדים.

[1] וביתר שאת - לגבי ל", לה יוחסה בכתב האישום שנמחק תקיפתם של הנאשם ושל יהודה עוד טרם לקטטה, משנדחקה והדפה אותם, ותקיפת הנאשם משסטרה לו;